

Н. О. Глухенька

Пронич Дмитро Іванович

ПРОНИЧ Дмитро Іванович (30. 08. 1939, с. Тишківці, нині Коломийського р-ну Івано-Франківської обл. — 06. 03. 2001, Київ) — художник декоративно-ужиткового мистецтва. Батько *О. Пронич*. Заслужений художник України (1996). Член НСХУ та НСМНМУ (1991—2001 — перший заступник голови). Закінчив Косівське училище прикладного мистецтва (Івано-Франківська обл., 1963; викладачі [В. Гуз](#), *М. Федірко*), Київський інженерно-будівельний інститут (1972). Від 1963 — художник-майстер на Ужгородській фабриці «Художпром»; від 1966 — начальник створеного ним цеху художніх виробів на Черкаському меблевому об'єднанні «Дніпро»; від 1969 — головний спеціаліст, завідувач сектору, начальник відділу Українського інституту «Укрдїпромеблі»; 1977—85 — начальник творчо-виробничого, виробничо-технічного відділу Художнього фонду України; 1988—91 — старший експерт Українського фонду культури (усі — Київ). Працював у галузі різьблення, маркетрі, інкрустації, випалювання, розпису на дереві. Для творів П. характерна оригінальність композиційних рішень, широта технічних прийомів та виражальних засобів. Використовував прийоми плоско-рельєфного й геометричного різьблення, рідше — об'ємної скульптури. Для орнаментів притаманні розмаїтість геометричних мотивів та велика кількість їхніх комбінацій. Створював скрині, тарелі, таці, ковші, вази, свічники, ложки, панно, сюжетні й фігурні композиції, комплекти меблів малих форм, вітражі, жіночі прикраси. Автор дитячих іграшок, українських багатомісних етнографічних фігурок, зокрема «Оксанка», «Сашка», «Марічка» (усі — 1975). Від 1967 — учасник понад 40-а всеукраїнських, всесоюзних та зарубіжних (Японія, Куба, Польща, Йорданія, Бельгія тощо) мистецьких виставок. Деякі його роботи зберігаються в музеях України, РФ та в приватних колекціях Канади, США.

Фотоілюстрації

Основні твори

скульптура «Хлопчик і дівчинка» (1973); декоративні тарелі — «Ювілейна», «Київ» (обидві — 1975), «Тематична» (1977), «Весна» (1980), «Києву — 1500», «Лисенку — 140» (обидві — 1982); скрині — «Народні мотиви» (1980), «Радість» (1982); ковші — «Птаха щастя» (1983), «Коні» (1986).

Рекомендована література

1. Глухенька Н. Згадаємо добрим словом // Нар. мист-во. 2001. № 3—4.

Бібліографічний опис:

Пронич Дмитро Іванович / Н. О. Глухенька // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-883476>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).